

Kötözöttek, az őszben

Vérzik a Nap, e lyukas sisak,
mohácsi-ősz madárkiáltás-ége —
tejelő tehén tőgye csupa vér:
csont, cserép közt fecskék teteme.

Rőzserakásnak fényes lobogót!?
Operett-tantermes házaink!
S a vasútpart — véres kard a vas —,
rókabukfences kerítésein
betározva a sötét. Úti az időt
gally-szűrűk üszkén lengő nyájkolomp.
Betömött kutak keresztje, válla —
Besztercei-kék szilvakoszorú:
befelé cukrosodom!

Testamentum

Fák könnye buggyan, fölveszi
csontkemény ingét a világ,
takarja, óvja védtelen
szendergő, újszülött fiát.

Fagyok árbócán csillag ül,
kék esőndet lép a béke most,
lebbenő függönyök mögül
gyermekszem mécsese lobog.

Elér a csontkezű idő

Cinkékkel kelek, hű sereggel,
feketedek sötét egekkel,
világosodom kelő nappal,
tusakodom szárnyas szavakkal.

Viaskodom erős igékkel,
harcolok sárkány-fényességgel,
csontkezű idő nyúl utánam
s beroppantja lét-csigaházam.

Alatta hordozom halálom,
cipelem fénylő mézsző-házam,
gond horzsol, néha bánt a fény is,
de lakom ház-házám azért is.

Virrasztók

Üsvényre fut a gyom. Az estikék
kék szoknyája még meglebben, ahogy
becsukódnak a kerti kikapuk.
Már csönd tapintja szűk szobák szemét.

Mint olvasón, az időn: kéz szemez,
tárgyak közül felrebbenti az árnyat.
Nem sűg vissza sötétben száj a szájnak.
Sehogy se jó. A kar s láb nehezebb.

Szakadt nyakláncként titkon könny gurul.
Forgolódnak. Az óra percet üt
s mert senki sem jön, kis asszonyfejük
csak tartogatják. Ébren, szótlantul.